

РЕШЕНИЕ

№ 1105

гр. София, 09.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8829** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 10а, ал. 4, вр. ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на А. М. Ф., гражданка на С., с валиден паспорт № L015387, издаден от страната по произход на 30.07.2022 г., чрез адв. Р., срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид "D"/, постановен на 31.07.2025 г. от завеждащ Консулска служба при Посолството на Република България в А., Кралство Й., с посочено правно основание – чл.10, ал.1, т.17 и т.22 от ЗЧРБ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ, поради издаването му в противоречие с материалния закон, нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. За да постанови оспорения отказ, органът се позовал на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 ЗЧРБ без да мотивира правните си изводи. Посочено е, че жалбоподателката е кандидатствала заедно с непълнолетните си деца, след като е било разрешено събиране на семейството с решение № 2178/05.03.20225 г. на председателя на ДАБ, тъй като съпругът ѝ и баща на децата е с предоставен хуманитарен статут в Република България. С оглед на горните обстоятелства, жалбоподателката счита отказа за необоснован, тъй като същата е доказала целта на заявеното пребиваване /събиране на семейството/, а по второто основание административният орган не е аргументирал правните си изводи с конкретни факти и обстоятелства, от които да следва, че същата ще използва Република България като транзитен пункт за миграция към трета държава. Въз основа на горното, жалбоподателката счита, че с постановения отказ административният орган е препятствал

неоснователно събирането на семейството ѝ в нарушение на чл.8 от ЕКПЧ. Моли отказът да бъде отменен, като се предоставят задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона и се постанови издаването на заявената виза за Република България.

В открито съдебно заседание жалбоподателката, чрез процесуалния си представител адв. Р., поддържа жалбата по съображения в нея. Обръща внимание, че по отношение на трите непълнолетни деца на жалбоподателката има произнесени положителни съдебни решения. Счита, че в хода на съгласувателната процедура не е извършена проверка, която би установила, че съпругът има адресна регистрация в България и може да полага грижи за цялото семейство. Сочи, че е налице нарушение на чл. 8 ЕКЗПЧ.

Ответникът – завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в А., Кралство Й., не се явява и не изпраща представител. В молба от 04.09.2025 г., изготвена от гл. специалист в дирекция „К. отношения“ на МВнР /л.52/ е посочено, че в хода на процедурата по издаване на виза се проверява дали кандидатът не представлява риск от незаконна миграция. В конкретния случай се твърди, че след множество проверки било установено, че лицата целят формално изпълнение на изискванията за дългосрочно пребиваване. На следващо място е посочено, че решенията за виза се вземат след решение на КО и мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденци. В тази връзка се позовава на писмо № М-9109/25.08.2025 г. на „ДАНС“, в което са посочени констатираните нарушения, обосноваващи правните изводи на административния орган, че жалбоподателката ще използва страната като транзитен пункт.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изразява становище по жалбата е неоснователна и не взема участие в производството.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 6-ти състав, след като взе предвид введените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 22.05.2025 г. в Консулска служба при Посолството на Република България в А., Кралство Й., жалбоподателката А. М. Ф. е кандидатствала за издаване на виза вид „D“ на основание чл.15, ал.1, вр. с чл.24, ал.1, т.22 от ЗЧРБ /л.95/.

Към заявлението за издаване на виза са приложени изискуеми документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим /НУРИВОВР/ – медицинска застраховка, копие на лична карта на съпруга, издадена от българските власти, договор за наем, сключен на 14.04.2025 г. между съпруга на кандидата и наемодателя, видно от който същият е наел жилище, находящо се в [населено място], [улица]. Видно от съдържанието на договора за наем, в същия са вписани като обитатели М. А. А. – съпруг, А. Ф. М. – съпруга и кандидата за виза и трите им непълнолетни деца – Ф. А. М., Д. А. М. и Д. А. М.. Към заявлението за виза са представени още – удостоверение за настоящ адрес на съпруга на кандидата М. А. А. в [населено място], [улица]., удостоверение за родствени връзки, копие на паспорт на кандидата за виза, копие на решение № 2178/05.03.2025 г. на председателя на ДАБ, с което е разрешено на М. А. А. – чужденец с предоставен хуманитарен статут, да се събере на територията на Република България със съпругата си – жалбоподателка по настоящото дело – А. М. Ф. и техните три деца.

По заявлението е постановен отказ за издаване на поисканата виза от 31.07.2025 г. /л.32/, с цифрово цитиране на 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 ЗЧРБ и с мотиви: „не доказва целта на заявеното пребиваване, както и има данни, че целта на влизането му е да ползва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“.

По делото е приобщено писмо, рег. № М-9419/10.09.2025 г. от „ДАНС“, в което е посочено, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от ТДНС – Х., като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна

система /л.74 и гръб/.В приложеното към писмото становище, отразено в Националната визова информационна система е посочено, че във връзка с подаденото заявление за виза, целящо събиране на семейството, е установено, че на заявения адрес на сирийския гражданин М. А. в [населено място], [улица], ет.1, посочен като място за пребиваване на апликанта А. Ф., не е живяло посоченото лице, нито други чужденци.

По делото е представена и приета нотариално заверена декларация от Д. К. Г. – собственик на жилище, находящо се в [населено място], [улица], ет.1, според която към 24.11.2025 г. на адреса живее лицето М. А. и очаква членовете на семейството си - А. Ф. М. – съпруга и кандидат за виза и трите им непълнолетни деца – Ф. А. М., Д. А. М. и Д. А. М. /л.79/.

Приложени са и преписи на следните съдебни решения - № 36172/04.11.2025 г., потсановено по адм. дело № 8828/2025 г. на АССГ, 65-ти състав, с което е отменен постановения отказ за издаване на виза на Д. М. А., решение № 36013/03.11.2025 г., постановено по адм. дело № 8932/2025 г. по описа на АССГ, 1-ти състав, с което е отменен постановения отказ за издаване на виза на Д. М. А. и решение № 34867/24.10.2025 г., постановено по адм. дело № 8827/2025 г. по описа на АССГ, 84-ти състав, с което е отменен постановения отказ за издаване на виза на Ф. М. А. /л.87-л.92/.

При така установените факти, Административен съд София – град, Първо отделение, 6-ти състав, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от лице, имащо правен интерес като адресат на обжалвания административен акт.

Р. по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи /чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР/.

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи.

Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ Консулската служба в Посолството на България в А., Кралство Й.. Със заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР /л. 34/, на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват /съобщават/ на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Със Заповед № 1/26.01.2025 г. /л. 33/, издадена от посланика на България в А., Й., на М. Д. Г. – втори секретар, нотифициран, завеждащ „Консулска служба“ и МОЛ в ДП-А., са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР. Той е и издател на административни акт.

Спазено е изискването за форма – оспореният отказ за издаване на виза тип "D" е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК /вж. в този смисъл решение № 2087/22.02.2024 г. по адм. д. 7021/2023 г. на ВАС и др./.

Издаденият административен акт обаче се явява издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели и до нарушение на материалния закон.

С административната преписка, приета по делото без оспорване от страните, ответникът е представил като част от същата и заверен препис на решение № 2178/05.03.2025 г. на председателя на ДАБ, с което е разрешено на М. А. А. – чужденец с предоставен хуманитарен статут, да се събере на територията на Република България със съпругата си – жалбоподателка по настоящото дело – А. М. Ф. и техните три деца. Решението е постановено въз основа на друго – решение № 8462/02.05.2023 г. на същия административен орган, с което на съпруга и баща на децата на жалбоподателката е предоставен хуманитарен статут в РБ.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателката.

Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други вътрешноведомствени актове, несъмнено е свързана с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК.

В конкретния случай, ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза на жалбоподателката на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 ЗЧРБ, според които „отказва се издаване виза на чужденец, ако не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“.

От страна на ответника не се представиха каквито и да е доказателства, обосноваващи изводи в посочения смисъл. Целта и условията на заявеното с процесното заявление за пребиваване се установяват по несъмнен начин от цитираното решение № 2178/05.03.2025 г. на председателя на ДАБ за събиране на семейството. Жалбоподателката А. М. Ф. е член на семейството - съпруга (арг. § 1, т. 3, б. „а“ ДР ЗУБ и чл. 2, ал. 3, т. 1 ЗЧРБ) на получилия хуманитарен статут в Република България М. А. А., на когото е разрешено да се събере със своето семейство. Ето защо и на осн. чл. 24е, ал. 1 ЗЧРБ неговата съпруга може да получи разрешение за продължително пребиваване за срок една година и с възможност за подновяване, без да се надхвърля разрешеният срок на пребиваване на титуляря. У. израз „може“ предполага, че компетентният да се произнесе по заявлението за издаване на виза административен орган разполага с оперативна самостоятелност (чл. 169 АПК), но за да я упражни законосъобразно дължи при отказ да изложи нарочни мотиви, защо е пренебрегнал изцяло влезлите в законна сила решения на председателя на ДАБ, цитирани по-горе. Такива мотиви липсват в процесния отказ, с което ответникът не се е съобразил със задължението си, регламентирано с чл. 35 АПК да изясни всички, относими към случая факти и обстоятелства.

Освен изложеното и във връзка с него, съдът приема още, че ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. В този смисъл, въпреки изложените в становището на ТДНС – Х. твърдения, че на посочения в заявлението адрес, на който ще живее семейството, находящ се в [населено място], [улица], съпругът никога не е живял, тези констатации не се подкрепят по делото от доказателства за извършените проверки на адреса /протоколи, докладни записки и др./, каквито не са представени от ответника, който същевременно не оспори представените в хода на административното производство договор за наем, адресна регистрация на съпруга на жалбоподателката, нито приета по делото декларация от собственика на посочения имот, според която същият е предоставил жилището си на М. А., чужденецът живее на този адрес и очаква останалите членове на семейството си, сред които и съпругата си А. Ф. – адресат на постановения отказ.

Чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като в ал. 2 на същия е посочено, че намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

С оглед на горното, издаденият на 31.07.2025 г. от завеждащ Консулска служба при Посолството на Република България в А., Кралство Й. Отказ е незаконосъобразен, предвид, че не съдържа, а по делото не се установиха, фактически основания, обосноваващи посочените в него правни основания - цитираните норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 ЗЧРБ. Отказът е постановен след неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ и след несъобразяване с постановените от председателя на ДАБ решение № 2178/05.03.2025 г. и решение № 8462/02.05.2023 г.

На основание чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК след отмяната за издадения от завеждащ Консулска служба при Посолството на Република България в А., Кралство Й. отказ, административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението от 22.05.2025 г. на А. М. Ф., гражданка на С. за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, 6 - ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на виза вид „D“, издаден на 31.07.2025 г. от завеждащ Консулска служба при Посолството на Република България в А., Кралство Й. по заявление от 22.05.2025 г. от А. М. Ф., гражданка на С., [дата на раждане]

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението, при съобразяване на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ, в 14 - дневен срок от съобщаването.

Съдия: